

пкы на животно-то си естество въ угодность на *истина-шо*, на *добро-шо* и на *прекрасно-шо*; и тѣй да станѣтъ достойни на свое-то предназначеніе: вмѣсто думамы да струвать това, принудени сме, въ угодность на истината, да кажемъ (и то съ голѣмъ жалость!) че по̀многото отъ наши-тѣ Българы, водять се отъ свои-тѣ грубы и слѣпы страсты и отъ свое-то скотско упорство и — таковимъ образомъ они се приближавать по̀ много кжмъ безсловесны-тѣ животны. Това е наистинѣ много жално, и срамъ ни е да кажемъ че спорядъ тойзи свой ннатъ, нѣкои отъ наши-тѣ Българы жертвовать и сженивать такива лица и нѣща, които они, по благодарственнѣ длжнность, или по сродство, трѣбаше най много да почитать и да имъ сж най мили и скжпи! А като таковимъ образомъ се отдалечавать отъ Богъ мжчатъ се съ вжшны и лицемѣрны работы да се покажять на свѣтъ-тѣ и да се представять предъ Бога ушь като истинни челоуѣци *Божесшвенной прилики*; и тѣй, — вмѣсто да се поправять, мжчатъ се да излжжять челоуѣцы-тѣ, даже и самага Всеуѣдуцаго Богъ! — такива заблуждены челоуѣцы трѣба живы да ги оплачимъ, защото вещь сж се совсѣмъ отдалечили отъ Богъ и — като Христіени вещь сж умрѣли за насъ

б) Подирь *чувшеуованіе-шо*, слѣдова *мислянѣ-шо*, кое-то и составлява вторый предметъ на вѣтрешній нашъ опытъ. Наши-тѣ мисли сж разнаго сждѣржанія и се развивать по еднаж непресѣчимъ веригѣ отъ частно-то кжмъ общо-то и отъ общо-то кжмъ чяено-то. Разумъ-тѣ, подобно и тукъ за друго не се труди, освенъ да размисли и издири *исшинно-шо*, *добро-шо* и *право-шо*. И наистинѣ, челоуѣкъ спорядъ най тайны-тѣ исканія на свое-то духовно естество, въ всички-тѣ си работи е проповѣдникъ и защитникъ на истина-та, и на всяко мѣсто онъ се